

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167182473392/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Bekjendelse nødvendig maatte hvile derover. Hun spiller, men uheldig. Det første Tab trækker det andet, dette det tredje og flere efter sig ligesom i en sammenhængende Kæde. Høbet om at kunne slaffe hendes elskede Børn nogen bedre Pleje formaar det over hende, som aldrig hendes egen Mangel skulde kunne drive hende til. Hun laaner, hun borgen, hun udsætter det allernødvendigste, og endelig, da Kreditens Standsning og hendes yderlige Nød næsten havde bragt hende til Fortvivlelse, træktes Lotteriet. Kæpse tog hun to sine egne Øjne; hun gennemløber sin Seddel, sammenligner den med de udtrukne Nummere og finder, at hun har vundet en Kvoterne. Med en usædvanlig Glæde malet i hendes blege Kinder iler hun hjem. „Dyrebare imaa!“ sagde hun, „ikke længere skal I lide Mangel. Ederes Fader i Himmelen har velsignet mig for eders Skyld. snart skal eders Bjælter ombyttes med varme Klæder, og eders malne Brød med en sundere Bøde. Ikke længere skal min Graad skyde for eder. Himmelen har ophørt den, og jeg skal herafter uden Nummer kunne vde den min varmeste Taksigelse, ved at danne eders spæde Hjærter til Dyden.“ Derpaa gik hun for at hente sin Penge, men man berettede hende, at Kollektøren havde taget Flugten, uden at maa vidste hvorhen eller af hvad Navn. Hun forfølger sig til Hovedfontænen og foreviser sin Seddel; men man svarer hende, at den slet ikke findes anført paa Kollektørens Liste, at Kollektøren var en Stjælm, der for egen Regning havde benyttet sig af Folkes Rettroenhed, hvorpaa Lotteriet har Monopolium, og at hun aldeles ingen Godtgjørelse kunde vente sig. Med en forfæst advarsels Røst gik Victoria hjem, omfavner tilfældig sine imaa, hader dem med sine moderslige Taarer, anbefaler dem i sit Hjærte til Himmelen's besunderlige Barmhjertighed; og Dagen derefter findes hendes døde Legeme i Tøbingeløen. —

I vældige I, som staa for Monarkens Trone! I, hvis Bligt det er, ikke alene at vaage over Kongens Person,

men ogsaa over Landenes Vel! at bejlede ham igjennem alle de utallige Labgrinter, hvori han alt for ofte maa vandere alene uden Vejviser! at skabe Lyk i det Marke, der omgiver ham, til Trods for den stannende Skjæde, som Usidenhed maler om hans Hoved! O! kjender I et eneste af disse oven anførte Dyrer, eller have I hørt noget lignende af de utallige andre, som dagligdags tilbringe sig, da ve eder, om I tie! ve eder, om I udi Overflodighedens Skjød lader haant om at redde en eneste fattig Broder, end sigr eders hele Fædreland fra Fortdærvensens Afgrund! Ve eder, om I ikke høre Landets Skrig ind for Monarkens Tron! om I ikke bortrydder alle de Sindringer, som en grundfæst Politik har lagt i Bejen for denne Landeplages Afkølelse! Landet er sygt, dødelig sygt, men endnu maa det ikke overgives. Værrer dets Væger, og opretter eder derved Arestotter i eders taknemmelige Medborgers Hjærter, som Fædrelandets Befriere! Men anser I eders Broders Nød for Leg og Spil; glæder I eder ved, som skrevet kaar, at kunne tugte os med Skorpioner; finder I eders Fordel ved Landets Forarmelse; da gid hvert et Bogstav, jeg skriver, maa blive en gløende Dolk i eders Hjærter, der kan pine eder kun med den tusende Del af eders Broders Marter! da hvile Himmelen's Forbøddelse over eder og eders hele Slægt: Amen*!

Min Herre var netop den Kollektor, som ved Tallotteriets Trækning blev nødt til at flygte fra den Straf, som han vidste

* Skulde jeg have kaldt mine Lesere hedsommelig med at skrive saa meget over en Materie, da man det bare min, og ikke Liagens Skyld. Jeg tror, at den uskyldige, Tallotteriet her i Landet har overrettet, er saa rar, at den ikke for vidtløftig kan afskrives. Kunde jeg alene ved dette Blad omvende en eneste Spiller, saa var jeg lykkelig; jeg overlader glæde Pennen til en, der kan bruge mere Styrke, thi min Ben er det allerlig ikke forholdsvis at røre vedkommendes Hjærter. Jeg har vel næppe kunnet overbevise dem om, at de Lander Guld, som Himmelen vindet ved utallige Bergers Bluffe, ere Sløpene.